

ското движение по испъждането на турския гарнизонъ въ 1862. Като се възстановила тишината, той станжлъ абаджийски калфа. Въ това врѣме той грѣмжлъ възъ Раковски, за дѣто не явилъ на сѣрбския князь, че българскитѣ момци желаятъ да имъ се помогне съ оръжие, та да навлѣзжтъ въ Турция и прѣдизвикатъ възстание въ Българско. За тая постъпка той прѣтърпѣлъ 6-дневенъ затворъ. Слѣдъ освобождението си той, както и другитѣ български емигранти, прѣминжлъ въ Влашко; ала разочарованъ отъ букурещкитѣ българе, рѣшилъ пакъ да се върне при карловскитѣ си приятели, много по-будни и по-родолюбиви. Прѣди да пристигне въ родното си мѣсто, бившии дяконъ испратилъ въстѣ майци си даму пригответи калугерскитѣ дрѣхи; прѣзъ есента въ 1863 той си се прибралъ въ Карлово пакъ като дяконъ Игнатий и пѣялъ въ црѣква. Нѣ понеже захванжли да се пуцатъ лоши думи за него, той на връхъ Великденъ се облѣкълъ съ мирско облѣкло, та свършилъ за послѣднѣтъ пътъ съ калугерствуването си. Слѣдъ това, той учителствувалъ година врѣме въ карловското село Войнягово, на другата година въ тулчанското село Ени-кюй, дѣто въ една игра, отъ голѣмото си надскачване, добилъ прѣкоръ *Левски*; и по-сетнѣ, 3-4 мѣсеца — въ село Конгасѣ, пакъ тулчанско село. Въ 1866 Л. дошелъ въ Карлово, нѣ скоро билъ принуденъ да бѣга, защото турското правителство не било забравило работитѣ му въ с. Войнягово и го гонило. Той побѣгнжлъ въ Влашко, дѣто българетѣ се били посвѣстили, и влѣзълъ за знаменосецъ въ Панайотъ Хи-

товата дружина, която въ 1867 прѣминж Дунавъ и биде распрѣснжта отъ турцитѣ въ Троянската планина. Л. сполучилъ да избѣгне въ Сърбия и сжщата година се зачислилъ въ българската легия. Слѣдъ това, той пакъ се намѣрилъ въ Влашко, нѣ не зель участие въ четата на Караджата и Хаджи Димитра въ 1868, едно, защото страдалъ отъ стомашна болестъ, и друго, защото имало разубѣдяване отъ Пан. Хитова, че не му било врѣмето да се напада Турция, понеже Наполеоновата политика била съвсѣмъ друга.

Когато Любенъ Каравеловъ захванж да проповѣдва идеята, че освобождението на България е възможно само чрѣзъ едно всенародно възстание въ самата страна, Л. се нагрѣби съ исполнителската задача да пригответи почвата на това възстание като покрие България съ една мрѣжа отъ съзаклетнически комитети (дружества) и трѣгнж да снове изъ Българско като главенъ агентъ на тайния бунтовенъ комитетъ въ Влашко (виж *Комитетъ и Каравеловъ Л.*). Прѣдрѣщенъ подъ най-разновидни форми: ту въ расото на селски понъ, ту въ беневрецитѣ на шопъ, ту въ дрипитѣ на просякъ или въ дрѣхитѣ на учителъ или търговецъ, ту въ костюма на турчинъ или французинъ, ту облѣченъ като селянинъ и води конъ, та продава кюмюръ, — съ една смѣлостъ, която граничи до баснословность, обикаля той градоветѣ и селата и съ распаленото си слово събужда патриотическото чувство на младата българска интелигенция и всеждъ основава тайни бунтовни комитети, доклѣ най-сетнѣ, слѣдъ 10-годишна чудесна дѣятелность, не паднж, издаденъ